

9-11 – 2n premi prosa
Autor: Lluís Tataret Ortiz

En Joan i la casa misteriosa

El somni del Joan és esdevenir un gran futbolista, però els seus pares no li volen pagar classes de futbol. Cada dia, després de fer els deures, el Joan truca als seus amics per anar a jugar al parc. Un dia, el Guillem, el millor amic del Joan, cola la pilota a la casa veïna, que sembla deshabitada. Però el Miquel, el setciències del grup, diu que hi ha d'haver algú, perquè a l'entrada hi ha un dòberman molt gros i molt fornit i sempre té menjar al plat.

Ningú vol entrar-hi, però el Miquel diu que, col·locant una caixa de les que llença la fruiteria al contenidor del davant, poden enfilars'hi i entrar-hi per la finestra. Li toca enfilars'hi al Guillem per haver colat la pilota. Al fer-ho, com que la caixa és molt vella, es trenca i el Guillem es torça el turmell. El Joan l'ajuda a arribar a casa, perquè la seva mare el porti al metge a curar-li el peu. Aquella nit, el Joan s'adorm somiant que serà jugador del Futbol Club Barcelona.

L'endemà al matí, el Guillem va a l'escola amb croses i la pilota colada entre les mans. Diu que la va trobar al carrer, al costat de la porta de la caseta del gos. Ara sí que tots saben del cert que allà hi viu algú. El Joan pensa que el gos, malgrat les aparences, ha hagut d'estar ensinistrat per a alguna persona bona. En sortir de l'escola, va cap a la casa i veu que el gos no té menjar al plat, per això decideix quedar-se apartat, esperant que surti l'amo de la casa, per saber qui és.

Mentrestant, els seus amics s'estan preguntant perquè no ve el Joan a jugar el partit de cada tarda. Al mateix temps, al pati de la casa, el Joan s'ha amagat darrere d'unes herbes perquè li ha semblat sentir soroll a dintre de la casa. Al cap de poc, surt un nen baixet amb una bossa de menjar per a gossos. El Joan queda confós. Després que el nen entri a casa un altre cop, el Joan surt disposat a conèixer la seva família i, de passada, donar-los les gràcies per haver-los tornat la pilota. Va cap a la porta i truca al timbre. El mateix nen que ha vist abans li obre la porta.

-Hola -fa el Joan.

-Hola -diu l'altre.

-M'agradaria parlar amb els teus pares.

-No pots, són morts -contesta el nen somicant.

-Ho sento.

-Passa, passa, que encara agafaràs fred -li diu el nen, amablement.

-Perdó, encara no m'he presentat. Em dic Joan.

-Encantat, jo sóc en Cédric Bakambu.

-Com van morir els teus pares?

-En un accident de cotxe, fa cinc anys.

-Ho sento. Però tinc una altra pregunta: vius sol?

-Sí, em van tancar en un orfenat, però al cap de dos mesos em vaig escapar i em vaig amagar aquí. No en d'ia res a ningú. perquè vindria la policia i em portarien a un altre

-Com t'ho fas per menjar?

-Ho robo de les botigues -diu avergonyit.

-Tranquil, que no diré res a ningú. I, a més a més, et portaré menjar cada setmana.

-Gràcies i adéu.

-Adéu.

El Joan torna a casa molt content, els seus amics li pregunten on era, ell contesta que a la casa i que d'aquell tema, no cal preocupar-se'n més.

Ara, cada setmana el Joan fa una escapadeta abans que comenci el partit que juga amb els seus amics.